

[Erling Dinesen.]

skal gennemføres. Der var intet kontant og intet konkret i statsministerens redegørelse herom i dag. Vi har ikke bare i dag efterlyst det i forbindelse med debatten her, vi har gjort det i 21 mands udvalget den ene gang efter den anden. Men det har ikke været muligt at få disse oplysninger frem, og det er i sig selv hovedårsagen til, at vi har debatten her i dag.

I øvrigt vil jeg gerne føje til, at vore bange anelser om, hvad regeringens politik på disse områder kunne udarte til, var medvirkende årsag til, at vi fremsatte vort anti-inflationsforslag. Jeg tror, det ville have haft stor betydning som en væsentlig prisdæmpende faktor i den aktuelle situation, og det ville formentlig også have betydet, at vi havde fået en fornuftigere diskussion om pristalsreguleringens påståede inflationsskabende virkninger end den, der nu løber over landet. Disse påstande er der nemlig ikke hold i. Det er for længst fastslået af det inflationsudvalg, som den tidligere regering nedsatte, og som meget grundigt har undersøgt disse forhold. Det kan man simpelt hen få konstateret ved at granske dette udvalgs betænkning nøjere.

I det oplæg, som regeringen præsenterede arbejdsmarkedets parter for den 22. september, var der heller ikke meget konkret og kontant, selv om det blev betegnet som noget så fornemt som regeringens 12 punkts program. Udspillet blev også betegnet som et blødt oplæg, hvad grunden hertil så kan være. Det indeholdt de sædvanlige beklagelser over den økonomiske udvikling. Det gælder underskuddet på betalingsbalancen, hvor regeringen i år sætter ny rekord. Man omtalte de for stærke prisstigninger, som regeringen selv har en væsentlig del af skylden for. Vi fik at vide, at den stramme penge- og finanspolitik, som i høj grad har skadet den opsparing, vi har så hårdt brug for, vil blive opretholdt. Videre blev omtalt de besparelser eller nedskæringer,

„... der skulle opretholde standarden inden for undervisnings- og sundhedsvæsenet og i den sociale sektor.“

Det var det, regeringen sagde på daværende tidspunkt. Nu har vi fået spareplanen eller i alle tilfælde fået lov til at kigge lidt nærmere på nogle af enkelthederne i den, og det viser sig, at denne spareplan hårdest

rammer det sociale område og området undervisning og uddannelse, i strid med det, man tidligere sagde.

Hvad var der herudover? Der var forslaget om prisstoppet. Der var den meget snævre økonomiske ramme for overenskomstforhandlingerne, som Arbejdsgiverforeningen hilste med tilfredshed, med megen tilfredshed tror jeg, og som man nok skal vide at udnytte. Så kom kravet om afskaffelse af dyrtidsreguleringen, og senere kom den tvungne voldgift — det, man betegner som en slags lønnævn.

Prisstoppet har vi diskuteret meget indgående her i tinget, og derfor skal jeg ikke sige så forfærdelig meget om det. Når regeringen tog dette forslag med i sit oplæg, skyldes det utvivlsomt først og fremmest den interesse, socialdemokratiets prissænkingsforslag havde vakt i befolkningen ud over landet. Selv om vi stemte for dette prisstop, og det gjorde vi, vil jeg alligevel beklage, at regeringen ikke gav tilslutning til vort forslag. Jeg tror, at det ville have haft langt gunstigere virkninger, bl. a. fordi det bygger på en prisnedsættelse på vigtige fødevarer svarende til 3 hele pristalspoints. Det ville også efter min mening have været mere erhvervsvenligt end prisstoppet, som jo fik de helt tilfældige ubehagelige virkninger for erhvervslivet, ikke mindst på grund af den lige så tilfældigt valgte dato, den 22. september, og fordi det skulle have 14 dages tilbagevirkende kraft.

Nu tror jeg, vi alle sammen har en meget stærk fornemmelse af, at der kommer kraftige prisstigninger, når prisstoppet ophører med udgangen af februar. De seneste pristalsstigninger antyder det meget stærkt. Hertil kommer det i perioden opsamlede prispres — og der bliver opsamlet et prispres — samt standsningen af arbejdsgivertilskuddet på de 300 mill. kr., det sker også den 1. marts; det vil også sætte priserne i vejret. Der skal altså ikke så forfærdelig megen fantasi til at forestille sig, at en ny prisstigningsbølge vil bryde løs præcis på samme tidspunkt, som de nye overenskomster skal træde i kraft, og præcis fra samme tidspunkt, hvor regeringen vil have afskaffet den automatiske dyrtidsregulering.

Jeg må nok sige, at hvis regeringen vil have lønmodtagerne til at acceptere denne politik, kommer den ud for den vanskeligste